

selvfølgelig Indtægt favnende Embeder og Virksomheder", hvortil er anslaaet et Beløb af 13,100 Kr. Om denne Post ser jeg mig ikke i Stand til at give nogen som helst Oplysning. Det er muligt, at en Del af disse Tilleg hidrøre fra trufulde Overenskomster eller ere Vedlæg for borttagne kirkelige Indtægter, og i saa Tilfælde er det jo rigtigt, at de fremdeles tilflyde Fonden; men hvis det er Tilfældet, som ere bevilgede af Statskassen til Embeder, fordi disse hidtil have været for smaa, saa vil der ikke være nogen Grund til at fortsætte dermed, naar Embederne nu sættes paa en højere Lønning. Ligeledes kan jeg ikke finde, at Post Nr. 4: „Understøttelse til Kapellanhold, 4,000 Kr.“, bør vedblive at paahvile Statskassen, efter at den kirkelige Fond er oprettet. I den foreliggende Lov bestemmes det jo, at der af Fonden skal kunne ydes Tilskud til Præster, som holde Kapellan, og da Fonden dog har noget Overflud, saa at den vel kan bestride denne mindre Udgift, tror jeg ikke, man kan behyrde Statskassen med disse 4,000 Kr. Derimod er ganske vist Post 5: „Godtgjørelse til geistlige Embedsmænd i Anledning af Skattevesenets Omregulering“ fuldstændig egnet til at indgaa i Fonden, idet disse 16,000 Kr. jo ere et Vedlæg, Statskassen yder for Noget, den har faaet. Jeg henstiller altsaa, som sagt, til den høitærede Minister, om han ikke vilde undersøge disse tre Poster lidt nøiere, og hvis han finder, at jeg har nogen Ret i de Bemærkninger, jeg har gjort, modificere eller omgjøre sit Vædringsforslag i Overensstemmelse dermed.

Vi ere hermed færdige med § 3, og jeg gaar nu over til § 4. Til denne Paragraf har Ministeren stillet et Vædringsforslag, der ikke i nogen som helst Henseende er væsentlig forskjellig fra det af Udvalget til samme Paragraf stillede. Ministerens Forslag indeholder en Lydeliggjørelse, som vistnok er, om ikke nødvendig, saa dog meget ønskelig. Hidtil omfattede Paragrafen nemlig kun de i Penge erlagte Tiender; men det er jo givet, at der endnu indgaaer en Del Tiender i natura, og hvorledes der skal forholdes med disse, var der i Lovudkastet Intet bestemt om. Udvalget har forhandlet derom og antaget, at det ved administrativ Foranstaltning maatte kunne paalægges Amtstuerne at modtage disse Naturalier og besørge dem solgte; men det er naturligvis bedre, at det tilføies i Loven, saaledes som Ministeren har foreslaaet det. Forslagets øvrige Indhold er, som sagt, ikke Andet end Udtryk for det Samme som Udvalgets. Medens det saaledes i Udvalgets Forslag Nr. 7 hedder, at den i December forfaldende Tiende skal erlægges før den 1ste April, saa hedder det i Ministerens Forslag, at den Tiende, der forfalder til Betaling, naar Kapitelstaxten er sat, skal erlægges inden den 1ste April, og det er akkurat den samme Tiende, som i Tiendeloven af 1810 er bestemt at skulle erlægges i December Maaned, men som, da den udredes

efter Kapitelstaxt, først kan erlægges, naar denne er sat, nemlig i Februar. Ligeledes indeholder Ministerens Vædringsforslag det Samme som Udvalgets med Hensyn til den mindre Tiende, den saakaldte Smaaredel, som ifølge Loven af 1861 skal udredes til Mikselsdag. Jeg anbefaler altsaa at vedtage Ministerens Forslag i Stedet for Udvalgets Forslag under Nr. 7. — Til § 5 har Udvalget stillet to Vædringsforslag, hvoraf det første slet ikke er andet end en Henvisning, der ikke behøver nogen Forklaring, og det andet er en Lydeliggjørelse af, hvad der alt staar i Lovudkastet. Paragrafen omhandler, som de Herrer ville vide, Anvendelsen af den folkekirkelige Fond, de Udgifter, der paahvile den, og saa hedder det, at den skal udrede for det Første de særlige Udgifter, som paahvile de i Fonden indbragne Kapitaler, dernæst Udgifterne til Geistlighedens Lønning og Pensionering og hvad dermed staar i Forbindelse efter de i §§ 6—18 indeholdte Bestemmelser. Udvalget har ment, at det var rigtigt at tilføie, hvilke Udgifter der fremtidig skulde paahvile den folkekirkelige Fond, og har derved nævnt Oprettelsen af nye Præstetald og faste Kapellanier og helt eller delvis Opførelsen af nye Kirker. Hvorledes der skulde bestemmes om disse Udgifters Anvendelse, om ved særlig Lov eller ved Finantslov, derom har der i Udvalget været forskjellige Meninger. En Del Medlemmer have ment, at det vilde være tilstrækkeligt, om Oprettelsen af nye Præstetald og faste Kapellanier skete ved særlig Lov, men har ment, at det vilde være urimeligt at forlange en særlig Lov ogsaa for Beslutningen om Opførelsen af nye Kirker, og Flertallet i Udvalget, hvortil ogsaa jeg hører, har derfor foreslaaet, at der skulde tilføies „eller ved Finantsloven“. Nu er der af et æret Medlem af Udvalget gjort den Bemærkning, som kan være ganske rigtig, at det derved kan blive tvetydigt, om ikke nye Præstetald eller faste Kapellanier kunne oprettes ved Finantsloven; men hvis Udvalgets Forslag under Nr. 19 vedtoges, hvori det hedder, at Forandring i den engang ved kongelig Anordning fastsatte Inddeling af Præstetald kun kan ske ved Lov, saa forekommer det mig, at der deraf nødvendig maa følge, at i det Mindste nye Præstetald ikke kunne oprettes uden ved særlig Lov, og jeg tror derfor ikke, at der er nogen Tvetydighed til Stede. Jeg antager altsaa, at man kan vedtage Vædringsforslaget under Nr. 9 med Underændringsforslaget under Nr. 10 uden Frygt for, at Paragrafen skal kunne forstås saaledes, at nye Præstetald kunne oprettes ved Finantsloven. — Fremdeles har den høitærede Minister stillet et Vædringsforslag til denne Paragraf, der skal indskydes mellem første og andet Stykke, og som lyder saaledes: „For Bispestolens og de Præsteembeders Bestemmelse, hvormed Intet Naadensaar er forbundet, træde Lønningsbestemmel-